

Kedves Olvasó!

Budapest, 2013. 10. 27.

"Amikor a rohanó mindennapokban a munkamennyiség és időzárak terhe alatt a kreatív gondolkodó is megfárad, egy ébredés sokat segíthet rajtunk és környezetünkön.

Ezek az ébredések azokban is megvannak akik nem veszik észre, de változtatnak dolgaikon. Szerencsére mikor már nem vagyunk képesek erre, szervezetünk generál egyet magától.

Én is megébredtem egy nap, és éppen arra eszméltem, hogy a mai munkakörnyezetünkben mennyire elhanyagoljuk az emberi értékeket, a valós kapcsolatokat, a lelkek ápolását, a "kedvesség sampont" és megannyi apróságot. Elcsigázottak vagyunk és káosz-szerű szerteszaladó rohanásban van mindenki. A tréningek sem hozzák meg a várt hatást, pedig megannyiszor ülünk be csodára várva és arra, hogy kapjunk valamit...valamit amit senki sem fogalmaz meg őszintén és nem mondja el. Valamit ami igazán nem a cég eredménynövekedéséről vagy a változásmenedzsmentről szól, a fel- és lehajló görbéről, a paradigmaváltásról és a további. (Bár ez utóbbi a kedvencem ha van hozzá igazi tartalom is).

Néztem a kollegáimat nap mint nap ebből a speciális nézőpontból és próbáltam megfejteni mit adhatnék nekik, hogy ismét megtalálják gyökereiket, emberi mivoltukat és a gépezet lelke összekapcsolódjon embertársaiéval, mert ha ez beindul, "meggyógyulnak szép lassan" s nagyobbat alkotnak majd, mint valaha.

Örömmel, szívvel-lélekkel, fáradhatatlanul, együtt. Ahogy amúgy mindig is szeretnék, csak a környezet valahogy nem engedi, a nyomás miatt ami rajtunk van, a hajsza a célokért egymás ellen löki, taszítja és nem összeterezi az embereket. Szomorú kívülről végignézni egy átlagos szervezeten és látni, ahogy a szerteszét szaladás elnyúvja társainkat, kiégnek, fáradtak, nem mosolyognak.

Gabival amikor találkoztam unottan ültem be a megbeszélésre, de persze nem látta rajtam. Minden tréningről azt mondják, hogy csodát tesz és megvált minket. Ő nem ezt mondta.

Azt mondta:

- Próbáld ki és utána dönts el, ez lenne-e az, amit szeretnél adni a többieknek vagy sem.

Elmentem. 6 alkalom külsősökkel, azaz egy teljesen idegen csoporttal. Megcsináltam. Barátokra letem, értékes emberekre mindenféle szektorból, korosztályból és ahogy ott ültünk megszeppenve felnőttek egy körben, rájöttem mennyire félünk mi emberek a kapcsolatoktól. Féltünk egymásra nézni, megnyílni, beszélni. De nem volt mese, a profi coach-unk olyan helyzeteket teremtett, ahol mindenkinek kő keményen kellett dolgoznia magán és hozott feladatait, kérdéseit, mindenem... és közben támogatni a többieket is ebben a munkában. Felejthetetlen volt minden alkalom és a barátokká lett idegenek az első naptól hiányoztak egymásnak, ha nem volt coaching nap.

Nagyon elfoglaltak voltunk és sokszor jöttek közbe lemondások...de nem számított. Mi megvártuk mindig, hogy mindenkinek jó legyen és küzdöttünk a csapatért együtt.

Szóval bennem eldőlt, hogy erre érdemes lesz elküldeni a bontieket is. Végre!

Most mosoly ül az arcomon mert észreveszem a kollegáimot, hogy kedvesen beszélgetnek egymással...akár munkáról, akár családról, szabadidőről. Nem amerikai film és leányese, hanem valóság.

Visszatért belénk a lélek. Látom, ahogy összefognak, ahogy közösen oldanak meg mindent ami csak megkívánja ezt és hallom ahogy mesélik egymásnak, hogy mennyire jó ez a furcsa tréning (ezen magamban ismét nevetek mert tudom mire gondolnak de ez erősen pozitív).

Eleinte nagyon idegenkedtek...ahogy én anno az első nap ott ültem a körben idegenek között, ők egymással ültek ily módon.

Pedig nap, mint nap találkoztak, beszéltek, jópofiztak.

Lassan vége a 6. alkalomnak. Egy emberibb és reményekkel teli kultúrát sikerült teremteni együtt, egy igazi vállalati kultúrát, olyat, amiről azt hittem nem lehet már visszacsempészni sem, nem hogy maradandóvá tenni a mindennapjainkban. Főleg a multiban, a globálban, a nagyvállalatokban...

De a szemeikben látom a változást, és a munka is sokkal jobban megy.

Közösen. Szívvel. Lélekkel.

Köszönjük!"

Grätz Melinda
LG Electronics Magyar Kft.
Regionális HR vezető